

ISBN 9789000404421
ISBN 9789000404438 (e-book)
NUR 343

© 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Het verhaal van Lois en Giel verscheen eerder onder de titel *Mislukt* (2016).

www.irisboter.nl
www.feelgood-vibes.nl

Tekst: Iris Boter
Omslagontwerp: Saskia Janssen
Zetwerk binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

But remember, our hearts and our bodies are given to us only once.
Call Me By Your Name – André Aciman

Hoofdstuk 1

Toen Valerie van Henegouwen die ochtend de kantine van onze kunstacademie kwam binnenlopen, wist ik meteen dat het een heel ander jaar zou worden dan ik me had voorgesteld.

Hoe kon ze nu al terug zijn?

Na lange tijd zat ik eindelijk weer bij Giel aan tafel, die in geuren en kleuren vertelde over een concert in Barcelona, waar hij in de zomervakantie was geweest. Hij leek zowel magerder als gespierder te zijn geworden in de tijd dat ik hem had moeten missen. Het blauw van zijn ogen was nog intenser dan ik me herinnerde, alsof de Middellandse Zee er nog in weerspiegeld werd.

‘Wat is er?’ vroeg hij.

‘Niet meteen omkijken,’ zei ik zacht. ‘Valerie is er weer.’ Hij keek toch om, recht in het gezicht van Valerie, die bij onze tafel was komen staan.

‘Hé, Loïs, ik was er al bang voor dat je mijn berichtje niet had gehad.’

‘Je berichtje,’ zei ik.

Valerie zag er nog net zo mooi uit als toen ze wegging. Zelfs

haar nagels waren keurig gelakt en gevijld. Alleen aan de vermoeide blik in haar ogen zag ik dat ze het een en ander voor haar kiezen had gekregen.

‘Ik weet van niks,’ zei ik. Er wolkte lichte paniek op in mijn buik. Valerie mocht nog helemaal niet terug zijn en er be kroop me een onrust van het deprimerende soort.

Valerie fronste. ‘En nu?’

Zo rustig mogelijk nam ik een slok thee voor ik zei: ‘Je zou toch pas in het voorjaar terugkomen?’

Valerie glimlachte. ‘Dat was het plan. Maar er ging van alles mis.’

Omdat ik haar komst en de gevolgen ervan aan het verwerken was, reageerde ik niet meteen, dus vertelde ze verder: ‘Het begon al op de heenweg. Ik brak mijn hak op weg naar de trein. Goedkope pokkeschoenen. Daardoor miste ik de trein en daarna mijn vlucht en toen kwam ik te laat in het resort waar ik zou gaan werken. Hadden ze al een ander! Weg baan. Weg geld. Weg reis.’

‘Wat ontzettend vervelend.’ Dat meende ik. Valerie was soms wat onbehouden, maar dit gunde ik haar niet. ‘Had een berichtje gestuurd of gewoon even gebeld. Dan had ik iets kunnen regelen.’

‘Dat ging niet. Mijn tas werd gejat met alles erin. Geen geld, geen bereik, alles ging mis, en de politie deed niks. Niet elk land heeft nu eenmaal dezelfde voorzieningen als hier, snap je?’

‘Wat ruk voor je,’ zei Giel. Ik zag aan zijn gezicht dat hij ook oprecht was.

‘Ik heb mijn zus gebeld,’ zei Valerie. ‘Het enige nummer dat ik uit mijn hoofd ken. En zij heeft je een berichtje via Insta gestuurd. Maar dat heb je dus niet gezien. En ik heb je ook nog een kaart gestuurd, maar dikke kans dat die er nog helemaal niet is.’

Ik pakte mijn telefoon en opende Instagram. En ja, in ‘verborgen verzoeken’ stond inderdaad haar berichtje.

‘En nu ben ik dus weer thuis,’ zei Valerie. ‘Ik vind het echt heel vervelend voor je, maar ik moet dus weer mijn kamer in. Kom je je spullen vanmiddag ophalen?’

Vaag knikte ik, terwijl mijn gedachten op volle snelheid door mijn brein raasden. Het had zo ideaal geleken: Valeries kamer voor een halfjaar onderhuren zodat ik in die tijd op zoek kon naar iets anders. Maar wat moest ik doen als ik vandaag al weg moest? Even zag ik mezelf een nacht op haar bank doorbrengen, maar ik kon me niet voorstellen dat ze dat wilde. Ik ook niet trouwens.

‘Dat is goed,’ zei ik. ‘Vanmiddag is alles weg.’

Op de hakken van haar laarzen draaide Valerie zich om en ze schoof aan tafel bij de graphic designers om over haar reis te praten. Valerie van Henegouwen was knap, lang, talentvol en ze kreeg alles voor elkaar door alleen met haar kastanje-kleurige krullen te wapperen. Dat er op haar reis toch iets was misgegaan, was voor haar waarschijnlijk even wennen en voor mij ronduit een ramp.

Giel trok zijn wenkbrauwen op. ‘Daar ben je mooi klaar mee.’

‘Wat moet ik nu doen?’ vroeg ik, meer aan mezelf dan aan hem. Uiteraard stond ik ingeschreven bij alle verhuurders en de woningbouw, maar ik was niet de enige. Op het geklets van Valerie na was het stil in de kantine. Het leek of iedereen haar verhalen wilde horen. Alsof er nog nooit iemand het land uit was geweest. Zelfs vanaf de plek waar wij zaten was duidelijk te horen dat het geweldig moest zijn geweest, ondanks de korte tijd die ze er was geweest en de pech die ze had gehad.

Giel draaide zijn koffiemok rond, beet op zijn nagel en keek naar me. Zijn ogen waren van zo’n intens blauw en er zat zo veel Giel in dat ik er niet lang in kon kijken, bang dat ik zou

barsten. Het leek of hij wat wilde zeggen, maar ik durfde niet te luisteren naar wat dat zou zijn.

‘Ik moet zo naar boven,’ zei ik daarom snel. ‘Modeltekenen.’

We stonden op en Giel slingerde zijn rugtas over zijn schouder. Bij de deur waren derdejaarsstudenten bezig een meer dan twee meter hoge badeend van bubbeltjesplastic door de ingang naar binnen te slepen en toen we daar even op moesten wachten, zei Giel het toch. ‘Je kunt bij mij slapen. Als je wilt.’ En meteen daarna – ik denk toen hij mijn schrikreactie zag: ‘Als vrienden natuurlijk. Zonder benefits.’ Hij woelde door zijn door de zon gebleekte haar. Niemand ter wereld kon zo schattig en stoer tegelijk door zijn haar woelen als Giel. Ik keek naar zijn lieve gezicht, naar zijn ogen en hoe hij wachtte op een antwoord.

O, Giel. Je weet niet wat je vraagt.

Die enorme badeend bleef maar in de weg staan en meer dan een suf ‘misschien’ kreeg ik niet uit mijn mond. Toen we er eindelijk langs konden, rende ik door het oude gebouw de trappen op, naar de zolder.

Het modeltekenen lukte voor geen meter. Het was al niet mijn sterkste vak, maar vandaag leek het wel of ik het nog nooit gedaan had. We stonden achter onze ezels in een kring om het naaktmodel; een kleine, mollige vrouw met opgestoken haar. Ze had haar ene arm in haar zij gezet en haar andere stak omhoog. Een onmogelijke houding om lang vol te houden en toch stond ze daar al twintig minuten. Het enige wat je hoorde was het gekras van houtskool op papier en zachte pianomuziek uit het lokaal ernaast. Op de grond lagen tientallen tekeningen verspreid. Door het open raam waaide af en toe een geursliert van de IJssel naar binnen, die langs de kunstacademie stroomde. De zomer was nog niet voorbij, het was warm en benauwd onder het zolderdak. Mijn coltrui prikte in mijn nek en over mijn rug gleden zweetdruppels.

Adèle, de docent modeltekenen, bleef achter me stilstaan. Ik kraste maar een beetje op het papier in de hoop dat ze snel door zou lopen. Hoe kon je tekenen als er iemand zo op je vingers stond te kijken?

‘Wat ben je toch voorzichtig!’ zei ze. ‘Zo aan de oppervlakte. Waar ben je bang voor?’ Ze trok mijn tekenvel van de ezel en verscheurde het. Iedereen was gestopt met tekenen en keek naar ons. Hun ogen brandden op mij en de resten van mijn tekening.

‘Durf te mislukken,’ zei Adèle. ‘Durf jezelf te laten zien. Niet dat benauwde. Opnieuw. En nu recht uit je hart! Lef heb je nodig, niet dat getrut op de vierkante millimeter. Vertrouw op je lijf, niet op je verstand.’

Ik kon het niet. Zie je wel. De lege tekenplank vol stukjes tape en verfvlekken leek naakter dan het model. Adèle zette haar bril weer af en keek me aan. ‘Heb je het trouwens niet snikheet in die trui van je?’ Met haar handen op haar rug liep ze verder naar de volgende student.

Van woede en warmte ademde ik zwaar en mijn trui begon nog meer te prikken. Het enige wat me ervan weerhield om weg te lopen, was dat ik dan de aandacht nog meer op me zou vestigen.

Toen iedereen weer naar zijn eigen werk keek, pakte ik een nieuw vel tekenpapier uit de la en hing die met vier stukjes tape op de ezel.

‘Trek je er niks van aan,’ zei Lisa, die achter me stond. Ik keek om, blij met de steun die ik voelde.

‘Zoiets doet ze wel vaker. Het is niet persoonlijk.’ Lisa veegde met de rug van haar hand over haar voorhoofd, waarna er een grijze streep op achterbleef, maar toen ze die weg wilde vegen, werd het alleen maar erger. Ik gaf haar een papieren zakdoekje.

‘Ik weet het,’ zei ik. Het verhaal ging dat Adèle ooit haar

aansteker onder een tekening had gehouden, waardoor de hele school bijna in de hens was gevlogen. Of het waar was, betwijfelde ik. Maar ze had ook eens een student meegenomen naar een expo in Keulen en daar een ontmoeting gefikst met de kunstenaar die hij zo bewonderde. Dat soort dingen deed ze óók. Toen ik naar het lege papier keek, voelde ik me slap worden, maar niet alleen vanwege die tekening. Er was een veel groter probleem dat opgelost moest worden, vandaag nog.

Waar moest ik wonen? Tot nu toe had ik geluk gehad. Het eerste jaar had ik een kamertje gehuurd voor bijna niks, bij een groot gezin aan de rand van de stad. Af en toe, als de moeder zich ziek voelde of ingestort was, nam ik alle kinderen mee voor een lange wandeling en soms stond er een pan met honderd aardappelen klaar om te worden geschild of een enorme berg was om op te hangen. Dat deed ik allemaal graag. Ik kon altijd mee-eten. Toen er nog een baby'tje kwam, moest ik weg, want die extra kamer hadden ze nu nodig. De moeder vond het misschien nog wel erger dan ik, want de vader was veel weg en ze zou er grotendeels alleen voor komen te staan. Toen leek het er even op dat ik Jobs kamer kon overnemen, een goede vriend van me, die gestopt was met zijn studie en daarom verhuisde. Maar de verhuurder had al iemand anders op het oog. En alsof het toeval aan mijn kant stond, hoorde ik juist op dat moment dat Valerie een onderhuurder zocht vanwege de wereldreis van een halfjaar die ze zou gaan maken. Maar die had dus uiteindelijk maar zo'n twee weken geduurd. Waar moest ik in vredesnaam wonen, als ik geen geld had, en geen werk, en geen tijd om te werken, omdat de studie zo veel tijd kostte, in een stad waar bijna geen kamers te vinden waren?

Zou Giels voorstel deze keer de voorlopige redding zijn?

Onmogelijk. Veel te eng. Het kon niet.

Hoofdstuk 2

Tussen de huis-aan-huiskranten en door de zon gebleekte reclamefolders in de bananendoos stak een kartonnen puntje. Het was een kaart met een berglandschap en een onnatuurlijk blauwe lucht. Op de achterkant stond: *Hey Loïs, er is iets misgegaan hier, daarom kom ik weer naar huis. Kan je niet bellen want mijn telefoon is gejat. Mijn zus heeft je een DM gestuurd op Insta. Je zult helaas weer iets anders moeten zoeken. Ik ben de 13e terug. Groeten, Valerie.*

Ik gooide de kaart terug in de doos en Giel en ik namen de trap naar de derde verdieping. Daar stak ik de sleutel in de deur van de laatste flat op de galerij. De kamer die ik tot vanochtend als die van mij had gezien, al was het dan tijdelijk, bevond zich aan de achterkant van de flat en keek uit over gras en een speeltuintje.

'Welke spullen zijn van jou?' Giel keek rond. Ik had hem op het hart gedrukt dat hij me niet hoefde te helpen, maar hij stond erop. De kast, de tafel en het bed waren van Valerie en bleven dus hier. De mappen met tekeningen, lino's en schetsen konden zo mee. Veel van mijn kleding en boeken zat nog in plastic tassen, de losse spullen stopte ik in dozen die we had-